

## [Gottschalek-Hansen.]

administrationsudvalget. Hvorvidt der er tale om administrativ frihedsberøvelse eller ej, er uhyre vanskeligt at tage endelig stilling til, så meget mere som de fremragende jurister, der har været til rådighed, ikke er enige derom. Professor Borum og nu afdøde professor Munch-Petersen mener afgjort, der er tale om administrativ frihedsberøvelse, medens professor Poul Andersen er af en anden mening. Inden for mit parti findes begge opfattelser; selv må jeg erklære, at jeg er enig med den højtærede minister om, at der her er tale om administrativ frihedsberøvelse, omend måske kun i indirekte form, for så vidt angår aldersklasserne op til 18 år, medens det for de 18-21-årige er indiskutabelt. Der må der afgjort siges at være tale om en administrativ frihedsberøvelse.

De politikere, der udarbejdede og gennemførte grundloven, var ikke i tvivl. Den tidligere statsminister, det ærede medlem hr. Erik Eriksen, og afdøde statsminister Hans Hedtoft fremhævede begge under deres taler om grundloven § 71, stk. 6, som en nydannelse, der også skulle have betydning i tilfælde, hvor børn administrativt blev fjernet fra deres hjem, og jeg deler fuldt og helt denne opfattelse.

Derimod tror jeg ikke, det vil være rigtigt, som det er foreslået i lovforslaget, at oprette en speciel domstol til at dømme i disse sager. Jeg erkender, at grundloven hjemler ret dertil, men det nævnes dog kun som en åben mulighed.

Når jeg ikke tror, det er rigtigt eller klogt med en særdomstol, er der flere grunde hertil. For det første finder jeg, at det vil være et unødigt stort og formentlig også ret kostbart apparat at stable på benene med en ny kategori af domstole for de i virkeligheden uhyre få sager, det drejer sig om. I betænkningen vedrørende børneforsorgens administration nævnes, at i 1954 var der i alt 13 domssager, i 1955 var tallet 22, i 1956 var der 15 og i den første halvdel af 1957 13 domssager. Dette begrænsede antal sager svækker, synes det mig, troen på, at det skulle være påkrævet at skabe et sådant nyt apparat.

For det andet finder jeg, at de ordinære domstole, der jo i disse som i alle andre sager kan indhente faglig bistand, står

mere uhildet og fordomsfrit over for problemerne end en særdomstol med forsorgsfolk som bisiddere.

For det tredje vil en speciel domstol formentlig være at opfatte som en forvaltningsret, og det betyder — også i henhold til grundloven, her er der tale om § 63, stk. 2 — at dens kendelser kan indkænses for højesteret, således at en sag principielt kan komme til at ende for en juridisk instans, som ikke har denne faglige bistand.

Selvfølgelig så jeg i øvrigt helst, at de sager, der eventuelt bliver tale om, kunne begynde ved underretten, men jeg erkender, at da underretsdommerne ofte er impliceret i sagerne, for så vidt som de står til rådighed for børneværnsudvalgene — selv om de ikke har stemmeret i disse udvalg — ville det ikke være rigtigt, om de samtidig blev den dømmende myndighed. Jeg kan derfor ikke have noget at indvende imod, at sagerne kommer til at begynde ved landsretten. Det ærede medlem fru Edel Saunte har jo antydnet, hvordan man dér ved en domsmandsret måske kunne tilgodese alle hensyn.

Endvidere har jeg hørt — men jeg må erkende, at her bygger jeg på von Hørensagen — af jurister, som har gæstet engelske og amerikanske børnedomstole, at disse ikke er noget særlig attraktivt eller efterfølgelsesværdigt.

For det femte vil jeg gerne udtrykke ønsket om, at man bevarer landsnævnet for børneforsorg og dets funktion som hidtil. Vi ville dér få den førsteinstans, hvor der ville blive tale om specialister på dette område.

Endelig må jeg for det sjette have lov til at henvise til den højtærede justitsministers lovforslag om administrativt bestemt frihedsberøvelse, som skal behandles senere i dag. Justitsministeren siger i sin skriftlige fremsættelse, at lovene stort set har virket tilfredsstillende. Jeg tror, det er rigtigt; jeg har den samme erfaring fra mit arbejde inden for forsyrgen med de evnesvage. Det har været en stor lykke for os, at vi har haft denne adgang til at lade vort klientel indanke sagerne til domstolsprøvelse, og jeg er enig i den konklusion, den højtærede justitsminister er kommet til: at ordningen har virket tilfredsstillende. Og når lovene har virket tilfredsstillende, må